

Mijo Lučić

Šapat heurona

- zbirka pjesama -

Književni klub Brčko Distrikt BiH
BIBLIOTEKA NOVA RIJEČ

Brčko, 2018.

Autor
Mijo Lučić

Izdavač
Književni klub Brčko Distrikt BiH
Biblioteka Nova riječ

Za izdavača
Šefko Kaloper

Tisak
Misija d.o.o Brčko

Lektor i korektor
Alma Šahbegović

Grafički dizajn i prijelom
Autor

Fotografija naslovnice
Petar Lučić

Tiraž
200

© Mijo Lučić 2018.

SADRŽAJ

Boje neba i trave.....	9
Slike djetinjstva.....	11
Ograda.....	12
Nezrela percepcija.....	13
Nosim svoju čežnju sa sobom.....	14
Kuda vodi ovaj put uski.....	15
Sevdah i jaran.....	16
Šetnja sjete	17
Papiga.....	18
Nužnost samoobrane.....	19
Zar ne vidiš	20
Ranjiva.....	21
Ne lomi moj dar	22
Rukopis.....	23
Sve dok.....	24
Samo nastavi naprijed.....	25
Ne brini, tu sam.....	26
Noć puna nade.....	27
Zašto mi je dovoljan tvoj osmjech.....	28
Zagorka.....	29
Jesi li za šetnju večeras	30
Noćno bdijenje ljubavi.....	31
Kavez srca varljiva.....	32
Noćni blues	33
Exam blues.....	34

Smak mozga.....	35
Preludijum u Božić.....	36
Isuse, povedi me.....	38
Božje dimenzije.....	39
Samostanski duh.....	40
Trebam li čekati.....	41
Sjedi da ti pričam.....	42
Dvije maramice.....	43
Stavljam cvijet među čivije.....	44
Sunce se krije iznad oblaka.....	45
Ležanje na vodi.....	46
Grebanje prstima.....	47
Ribar sa periferije.....	48
Mol.....	49
Daleko od kopna.....	50
Ko će znat.....	51
Nisam svoj kada pišem.....	52
U očima i srcu.....	53
Odgovaram li.....	54
Šapat očima.....	55
Volonter.....	56
Povjerenje.....	57
Pamtim.....	58
Ranč.....	59
De coupage njenog karaktera.....	60
Čeka nas jutro.....	61
Sokratove navike.....	63

Zidne poruke pjesnika.....	64
Umjetnost pod klupama	65
Živimo pjesmu.....	66
Tudi ples.....	68
Kaldrma bez konja.....	69
Virus uvrnute vrijednosti	70
Nitko više ne gradi mostove.....	71
Postmoderni fašista.....	72
Zainati se.....	73
Pepeo, dim i magla.....	74
Katarina, ima nade.....	75
Nije svejedno.....	77
Težak pogled.....	78
Ranjivo srce Bosne.....	79
Žar srca vatrenog.....	80
Dinarska vatra	81
Ulični svirač.....	82
Naš je čojk.....	83
Golfska struja sa zapada	84
Trčiš li zarad sreći i moći	85
Zakrpa i obećanje	86
Um(j)etnik moderne forme	87
Potiskivanje straha	88
Misija te vodi.....	89
Vrijednost u Bitovima	90

Životu...

Boje neba i trave

Sjećam se bojanke djetinjstva
bojanja preko granica zadanih crtica

Tada nisam mario za
precizno isprekidane
vodiče u formalnu umjetnost

Nije mi bilo ništa važnije
no vidjeti svijet
kroz ganjanje lopte
pogledati sa tatinog ramena
na proplanke i šume
na zelenu i plavu boju
svoga djetinjstva

Sjećam se pecanja ribe
sa šepetom na ramenu
po potocima punim ožiljaka
koje tada nisam razumio

Sjećam se tatinih polo majica
guste brade koja golica srce
i mamine haljine
pune rozih ruža

Sjećam se kada me tata ukrki
u svijet zelenog duha
vedre prisutnosti ljudskosti
humora i poniznosti

Ne zanima me,
prijatelju
gdje se pucalo tih dana

Ne zanima me ništa osim
sjećanja na te
boje neba i trave

Slike djetinjstva

Promrzle jagode
na usnama
bijeg od prašine
srce se prisjeća
drame djetinjstva

Gledam kroz prozor
Ne čujem vrisku djece

Zar je prošlo vrijeme
ruku prljavih od gline?

Gdje treba da gradim snove?
Gdje to duša luta?

Da li me to selo zove
planine i gore moje utrobe?

Gdje se skrivaju životinje u nama
ljuti plač i suze djeteta?
Čime ih to potiskujemo?
Vraćamo li se svom gnijezdu?

Ograda

Trčao sam uz ogradu
oči su padale u san
umarala me teža
ograda je beskonačna

Tražio prolaz
za novim smislom
cilj u sjajnim očima
mjerio se milimetrom

Tražio sam prazninu
trčao sa sjetom
mislima za vremenima
trčanja za loptom

Kada je misao već
bila prazna i blizu kraja
metrima dalek prolaz u život
činio se kao korak nazad

Nezrela percepcija

U razdoblju mladosti i energije
glupi proces nezrele percepcije
zaustavlja ostvarenje imaginacije
daleko sam od opipljive granice

Pečat moje jednostavnosti
površnost izvor oholosti
dovela do usijanja lijenosti
sakrila pod rupu moje smjelosti

Kada sumnja poveća se
tada ego sve manji je
kada polet utihne
poniznost pobjeđuje

Nosim svoju čežnju sa sobom

Nosim svoju čežnju na put
bljutav, krivudav i krut

Pitam se:
hoću li na raskrsnici
povijesti i tehnologije
ponovo ispasti glup?

Čežnja poput svite
prati me
po oljuštenim stazama
pijanim tračnicama
studentskog života

Da utažim svoju čežnju
potreban mi je
naivan zagrljaj
slučajnog prolaznika

Neka to bude
netko potpuno stran
pripravan i empatičan
za moju glad i rad

Kuda vodi ovaj put uski

Kuda vodi ovaj put uski
što stišće i nudi zakone svoje
okružen trnjem i prućem divljim
kao da se krije rupa pod lišćem

Kao da sam jabuka na grani
kao da mi lete dani
moj duh ostaje visjeti
nezaštićen od napasti

Kao da berem jagode rane
kao da mi netko lupi po šaci
kao kad šetam po klasju
što podsjeća na postojanost svoju

Sevdah i jaran

Pastirski blues

Ponekad sanjam duge noći
zamišljene poglede u daljinu
pričamo tiho i oprezno
kao što se mačka šunja među noge

Sve što imamo on i ja
to su par boja
mirisi mokrog drveta i bol
ljuta rakija u grlu i soj

Oko vatre se pravi spoj
duše, slanine i soli
gdje rakija liječi sve boli
zbog težine sudbine tromi

Kao obiteljski čovjek
na kartaškom stolu
sjetni pogled
kao u stare sepija fotografije

Spremi se
kažem
Obuci se kao voda!
Rascijepi to drvo!
Iskaži se!

Što je vektor tvoga zanimanja, prijatelju?
Da li objekti vanjske karakternosti?
Prošlost, egzistencija ili ipak nešto dublje?

Šetnja sjete

Šetamo ponekad
zapletenog koraka
poput neiskusnih glumaca
rastrzanih između sudbine uloge
i problema svoje svjesnosti

Šetamo po mjestima
gdje samo sjeta stanuje
poneki trag smeća i trnja
i poneka prolazna tuga

Sjetimo se tako
urlika, žmire i lopte
kolibe od granja i lišća
bumbara oko rane drveta

Sjetimo se jedine rane
tih davnih ljeta
poderanih koljena
nepravednog rezultata

Papiga

Sjeo sam na pivu sa jaranom
dugo sam buljio u prazno
mislio na ženu koja sluša *Queen*

Pored nas sjede neka djevojka sa namjerom
vidim joj u očima, prema nama je ohola
apsurdna navika opravdana nagonom

Prijatelj ima običaj zakačiti se za papigu
ona nikakvog zanimanja u životu nema
osim kupovanja odjeće koja je sponzorira

Nužnost samoobrane

Uplašen sam slalomom njenih riječi

Uvjerena je, primjećujem
u nužnost samoobrane
kao profiter pred sudom

Ali opekla se
kao malo dijete
kad trči kroz koprivu

Ne voli moju dijalošku zabavu
ulični performans
glasnog raspravljanja
glupih doskočica

Kvazi-perfekcionizam
nepropusni filter iskrenosti
na bojištu glupih uvreda
svada bez smisla

Zar ne vidiš

On će ti trajati kratko, znaj
Ni brige ni pameti nema taj
Šminka mu je faca i karakter
Takvi ti dušo ne poštuju ni svoju mater

Svi ga vole, svi ga maze
Udruženo druge gaze
Znaš da nema znanje
Reflektira lažno samopouzdanje

Ti ne znaš šta je ljubav iskrena
Zgazit će te kao mrava
jer on traži samo svoja prava
Zar ne vidiš?

Ranjiva

Ne držiš sve pod kontrolom
To bi trebala znati

Ti ne želiš
biti ranjiva

Ugasit ćeš oganj
tako plačljiva

U tebi stanuje
ranjivi svijet

Tvoj dragi
priglup je i slijep

Tješiš se

Ne spada u grijeh

Tu nema jamstva
Pokošeni pogledi
pamte se zauvijek

Umorit ćeš se
staze su kratke
beskonačne elipse

Slušaj samo otkucaj srca
ta harmonija Božjih vila
pomoći će ti znaj
i kada suza zaluta

Ne lomi moj dar

Prekrij oči rukom
ne viri kroz prste

Kaži kakvu duhovnost osjećaš?

Što u svojoj percepciji vidiš?

Ne rasteži pozdrav naš
jer ako te pustim
raširim ruke
ti prvi na leđa padaš

Ne lomi moj dar
keramiku dvoslojnu
krhku podlogu
od žara i zemlje stvorenu

Sve što razmijenismo
bješe uobličeno i plastično
Da li i ti uistinu vidiš
samo ono što je izvanjsko?

Rukopis

Volim rukopis kojim škrabaš
po nedodirljivim pistama glatkog pogleda
volim kao vjerni pogled mladeg brata

Kada mjesec obasja rijeku
a ona lukavo krivudava
posmak od utkanog poriva
umjetnost glatkog sjećanja

Puteljak kista na promašenoj slici
kao otvorena rana u vrtu
puštam da misao vlada
više nego što se raspršuje
ohladjeli površinski dojam

Ja sam jedan od onih
sa ružnim rukopisom
koji uobličuje stalne obrise
pomahnitalih i slanih
ukusa naše sreće

Zanima me istinska savjest
kontrol-frika u tebi
nepobjedivi gas koji utihne
kada mjesec šalje signale pun

Sve dok

Čekao sam čudo
nadao se da ćeš
sama prepoznati
nagle znakove

Sada napuštam zablude

Čula ti istinu ne govore
njega drže čudne pobude
one mogu biti pogubne

Vaš odnos je
milijun zrnaca pijeska
koje čuvaš u ruci
ali kad-tad isteče

Bit ću iskren i patetičan

On glumi i ti to znaš
prihvaćaš njegov gard

Noćas ti neću prešutjeti
bit ću konkretan:
molim te, bježi u drugi grad
ne živi petlju *sve-dok*

Samo nastavi naprijed

M.T.

Potrči malo brže sestro
shvati ćeš da nisi sama
vjetar te šamara u lice
samo nastavi naprijed

Vlastita vlas ti zaklanja oči
odbaci je, pogledaj nadaleko
spusti kofer i potrči brže
stigni taj vlak sreće

Spotaći ćeš se, znaj
ali zamotaj zavoj na ranu
nastavi
Ne skači preko kamena
samo zaobiđi ga

Ti znaš tko te ljubi doista
njeguj tu ljubav duboko
čuvaj taj sjaj u očima
znaj, ja sam ti podrška

Ne brini, tu sam

Napuštena sjediš
kraj hladnog jezera
tvoja ruka je drhtava
ti uznemirena, preplašena
pogleda nježna, nevina

Znam,
tebi je potrebna vatra
topla i prijatna

Šunjam se u mraku
prilazim s desna
muzika mojih koraka
šapuće tiho poput boema

Ne brini dušo
tu sam u sjeni
da te dekom pokrijem
da te čvrsto zagrlim

Noć puna nade

Što je to bilo slatko u njoj?
Zašto li me oblijeva znoj, kada se sjetim
da sam išao u boj sa samim sobom
sam sebi ispao moron?

Bila je to noć puna nade
očekivao sam da na koljena padne
nadao se da romantika pali
CD sa stihovima i par sitnih stvari

Moj dah lažne hrabrosti
korak muške slabosti
efekt odbačenosti
kao da sam činio gadosti

Nosi čiste konversice
pali se na smicalice
dovoljno prkosna
da dijeli dvice

Tijelo poput pamuka
bila mi je daleka
a ja sam bio domina
koja se olako raspada

Zašto mi je dovoljan tvoj osmjech

Gledam te, ne trepćem
tvoje lice majke i djevojčice
brižne i radosne
dubinom duše utočište

Melankolija i hipnozija
ukus dobrog vina u ustima
Gdje se skriva ponos i snaga?
Kukavica u meni na površinu izbija

Zašto mi je noćas dovoljan
tvoj osmjech i pogled blagi?
Zašto si tražim opravdanje?
Zašto ne napravim korak dalje?

Što se dogodi mojoj ludoj glavi
kada osjetim pokret tvog osmijeha?
Zašto ne zna da ti vrati
više od blijedog pogleda?

Zagorka

Ti majušna crna slatkice
opčinila si me svojim valom osmijeha
Treba mi tvoja duša zagorska
poletne valove osjećam

Kada mi srce kaže da
a intelekt je nesproman
dodi mi da ti milujem ruke
oslobodim te muke

Čekam trenutak smjelosti
da zimske rukavice darujem ti
Želim pokazati važnost
tvojih ženskih blagodati

Miluješ dušu kao krema za lice
znaš pravila i ne činiš nikome zlo
tvoj san pun prelijepih putova i nježnosti
Želim srce ti predati!

Jesi li za šetnju večeras

Jesi li za šetnju večeras
za trenutke zbunjenosti
simultane obrise mladosti
prisutnost duha u našim orbitama
šum jesenjeg lišća pod nogama

Jesi li za časak prirode
u našim srcima
za dječicu sa maslačcima
vijenac našim dušama

Jesi li za spontanost osjećaja
blagi dodir mašte što se njiše
pitaš li se u ovo čudno doba
je li ti moja duša strana suviše

Prošetajmo večeras
neka žive hipi ludosti
u varljivom vremenu
istrošenih vrijednosti

Noćno bdijenje ljubavi

Noćas sam nemirnog sna
glavu okrećem
prema strani svijeta
koja gleda prema tebi

Zavidim tvom jastuku
spontanošću okretaja u krevetu
molim anđela da ti kosu popravlja
kad zahladni da te pokriva

Mogao bi Bogu zahvaljivati
za svaku svjetiljku u ranu zoru
za zlatni trag svjetla u mojoj sobi
što me optimizmom podstrekne

Mogao bi trčati po kiši
Mogao bi se smiješiti
reći hvala svakom
ko se noćima niz kaldrmu šepuri

Kavez srca varljiva

Noćas šapućem polako
izgovaram plačno
hodam laganim korakom
tražim prekidač za svjetlo

Noćas mi paše miris Mediterana
tražim spas u stihovima boema
sve mi više prija poezija
kao čaju malo meda

Spori pokret mojih usana
kavez srca varljiva
gorčina i nostalgija
proganja me uspomena

Spori pokret mojih usana
nagoni sve pore instinkta
skriveni signal krvi
spoznaje da ljubav postoji

Bolno gitara plače
lanut će što riječi ne mogu
što prikrit želim drugomu
što duši daje slobodu

Noćni blues

Jedne noći umoran, sam
osjećao sam se kao prašina slab
beznačajan i dosadan
slušao sam jedino *blues*

Tjera me zora u osjećanja sumorna
kao sjekira u mojim ledima
koja prodire duboko
greška izgubljenog vremena

Sporo je šapnuo
istinu koju sam
davno porekao
pogrešno procijenio

Ah taj blues
snimka kontrasta
životnih grešaka
traka puna ogrebotina, istina

A gdje si bio do sada ti druže moj
pronašao si atom slabosti
kao zrake što prodiru mudro
kroz vrata budućnosti

Exam blues

Navlačim zastore
svjetiljke palim
tek markerima podvlačim
dosadne materijale
koje treba da pamtim
pa zaboravim

Pijem gorko zrno loše kave
svaki ton akustične gitare
hvata me u svoje kandže

Svaka glupost
vuče me za prste
vrijeme je ispitnog roka
braća kampanjci večeras rade

Ubirem zadnje sate
okolnosti trebaju da se poklope
mozak je krenuo da plače
kažu: sreća prati hrabre

Duga noć
hladna soba
zora se budi
briga tijelo preuzima
exam blues u meni svira

Smak mozga

Tost je skupa hrana
juha u menzi je neslana
odjednom se šepure
neželjene čestice prljavog stana
po modrim vijugama

Misliš da zaslužuješ sva prava
ne zarezuješ pravila krutog grala
tu nema plana
intelektualna snaga
ispitna drama
pod osama dijagrama

Kada se završi faks
stanje u glavi je smak

Čini se da ga završava svak'
a kao da me priječi
stići na taj brzi vlak

Gradivo je potrebno odraditi
naša specijalnost su bodovi
postajemo automatizirani botovi
podložni svjetini

A gdje je smisao, profa

Preludijum u Božić

Pomolimo se i onda kada
plitka kletva rastjeruje blagoslov
Pomolimo se jer blizu je java

Još živi ljubav
na velikom stolu
starinskog žutog stolnjaka
čaše bijelog vina
trnja od uvelih ruža
ostataka sušenih biljaka za čaj

Nemoj sklanjat sa stola
riznicu sa čiste plahte
Pusti da živi mimo nas
neka dočeka sljedeći Badnjak

Kad svijeću približiš bliže licu
sjena postaje veća
Pomolimo se za duše
usamljene u kušanju sreće

Za zajedništva Božićnih večeri
zapostavljenih duša po podrumima
Što kao vino ostavljamo da odstoji
i poprimi slatkost i kiselinu vremena

Na zidu ispod Križa
slika puna jarkih boja
kratkih uličica grada
jednakih kućica roza fasade
i zapostavljenih bijelih ruža
po malim dvorištima
osokoljenih posljedica
krvavog desetljeća

Nazovi to onako kako želiš
zima te često preduhitri
jer za slavit rođendan Učitelja
rijetko smo spremni, zar ne?

Ipak, kad toplina doma odagna
i slama sunce mijenja
sjeti se ponekad poslati
poruku podrške Nedjeljom

Isuse, povedi me

Pratim otkucaje sata
tuga dušu preuzima
poput zidnog korova
penetra se po fasadama
vidljiva i na koži
tattoo teških osjećanja

Čitam priču o raskrižju
velika djela s kušnjom započinju

Rabine, nauči me
povedi me kroz rajske staze
ti poznaješ puteve Gospodnje, bogaze

Isuse, povedi me
primi me u svoje odaje
neka me čvrsto stisnu
tvoje tkanine, slobodne
tvoje riječi nisu osude

Vraćam se Izvoru
hrlim u naručje Učitelju
gorljiva srca
neka Ljubav pobjeđuje

Božje dimenzije

Crne rupe i te misterije
nisu ništa za galerije
naših uspomena
što spoji Bog

Niti svemirske dimenzije
kotače vremenske
ne trepću
bez energije ljubavi gorljive

Nit darovanja i primanja
frekvencija ljudskog titranja
to je sfera duhovnosti
osjećaja, potrebe i smisla

Neke tačke
svoju slabost imaju
gdje je spoj uspomena
i trke za ciljem

Samostanski duh

Zamišljam izgubljene duše
koje šetaju sa fenjerom
po svojim baščama
obavljaju svoje
ranojutarnje vrtlarske obaveze i rituale

Da li to samo upijam
samostanske energije

Namještaj samostana
upija san i dah tamjana
mirisne svijeće
bore se za svoju
prečicu ka Nebu

Da li se migolje slipave čestice
izborane tragove starog drveta
što me sramote pred pomodarstvom

I nije da se trudim miješati
sumnja će se sama upetljati
vidik slutnje i straha
kojemu svi otškrinjaju vrata

Trebam li čekati

Trebam li čekati čudo
da bih ljubav pružio?

Trebam li dopuštati
vlastitim napastima
da srce polagano izjedu?

Trebam li čekati
trenutak dobre odluke
lepezu miliona situacija
otvorenost zalutalih karaktera?

Divno li je u prolazu
dobaciti nešto lijepo
zbunjenom pogledu
poslužiti se smiješkom
ludovati dječjom gestom

Sjedi da ti pričam

Sjedi da ti pričam
tebi koji razumiješ moj jezik
gledao sam ukočeno
u siluetu njene duge haljine

Prolazio bih tako često
kraj aparata kojim vješto barata
krio sam se iza baklava ograde
promatrao pokrete njene ruke

Drhtava ruka
taj nesigurni pogled
bajata zagonetka
koja sučeljava volju

Njena ženstvenost
dimenzija daleka od dodira
silueta iz savršeno usklađenih
crno-bijelih tonova

Budućnost kao enigma
figura otrova ili lijeka
Je li to samo slutnja
ili srca dreka?

Dvije maramice

Vjetar prohladni
gricka obraze
kroz maglu dopiru
Božićne svjetiljke

Ti poslana od Boga
lepršava hoda prilaziš
minival, puder blag
pružaš iskreni osmijeh

Ali duša ti vapi
za zagrljajem oko struka
iz braun očiju
izvire ti suza

Kupujem ti
dvije maramice
žarko maštam
ljubiti tvoje ručice

Odlazivši sa zagonetnim osmijehom
daleko u suprotnom smjeru
gdje nada prestaje samo reče:
hvala ti puno za maramice

Stavljam cvijet među čivije

Gitara položena na
staru seosku ponjavu
mozaik čvrstih veza
poslaganih među kutkove
ambicije i emocije

Stavljam cvijet među čivije
prebacujem gitaru na rame
Kad je uz tijelo privijem
duša se raduje

Pore mojih tankih prstiju
utisnute u tintu
izgubljenih eho tonova
koji ne znaju za sintetičke efekte

Ugroženi mali prst
bez uloge u toj igri
fizičke svojstvenosti
što bez čvrstog neona
povezanosti sa starješinom
koluta priču procesije života

Sunce se krije iznad oblaka

Poruka u boci

Sunce se krije iznad oblaka
milju dalek otok snova
njiše se posada
pod nama energija snažnih valova

Pustolovine suočavanja
gumeni čamac
je nedovoljan
za plovidbu oceanima

Mjesec obasja more
put u drugi svijet
oluja poput neprijatelja
iznenadni gost

Tama oko nas
spašava nas širina u grudima
plivajmo drugovi
jer dušu ne smijemo zasukati

Ležanje na vodi

Urođeni hedonizam

Ponekad mi nedostaje
ležanje na vodi
otvoreno nebo
ritmični valovi
svježina i svjetlost
što sija direktno u oči
uši potonule
kratki šum soli

Ponekad mi je dostatno
samo sunce
koje vječito daje
bezuwjetno swjetlost šalje
topla voda
jeza tijela
sol ostavlja tragove
poput uzorka planine

Ponekad mi andeo šapuće
treptaje poletnih ptica
vjetrom nadu daje
i gukti rijetka riba
lavanda prohuja moje biće

Grebanje prstima

Večeras ću grebati prstima po ledu
jer mi je otpisana ljuštura sreće

Nije mi dosadno, samo se zabavljam

To je projekcija hladnokrvne ekspresije
pograničnog ispreplitanja niskih strasti

Bacam papiriće u koš
dakako skice perolake

Neću vas lagati
pa skice više ionako
nitko ne baca
jer ne postoje
ostaju iza nas samo
završne verzije

Igram *ping-pong* po stanu
udarajući u zid
plastična loptica se vraća
kucka ravnomjerno
očekuje reakciju
nisam spreman za Zakon
barem, ne sad

Ribar sa periferije

Otvorih svoju dušu
ribaru sa periferije
jer njegove su časne ruke
ljuske od mora, kamena

Otvorih svoju dušu
kao dijete koje vidi
ono što ne smije postojati
kao starac što naslućuje
ono što ne smije znati

Rekoh mu tik brzo:
zašto ne pogledaš
baloni lebde
i nad našim glavama

On mirno reče
sasvim usputno
na pauzi između
trzaja i hvata:
pusti ih da mašu
skini sat sa svoje ruke
baci kamenčiće
olabavi džepove
ukrcaj se u biser luke
skoči u duboko more

Mol

Sjedim na molu
pucketam prstima
čekam da sunce zađe
da ribari bace svoje udice

Čekam da pokraj masline
produ slatke curice
iliti već odvažne žene
koje šetaju svoje pudlice

Čekam da sjednu na drvene klupice
da ih mogu priupitati
ili zvečkom pomrsiti tijek
ili čak poneku nepotrošenu riječ zapečatiti
njenim sjećanjima i minulim pokoljenjima
odvažnih i posrnulih frajera

Daleko od kopna

Često provjeravajući
broj preostalih strana
čeznem za stvarnošću njenih dodira
koji izvire iz neproživljenih riječi
nekog južnoameričkog romana

Sjećanje pomahnitalo poput talasa
daleko od kamenitog kopna
kao na traci razmjenjuju se znaci
odluke, rizika i sakriveni pravci

Trebam baš nju, da zajedno beremo kupine
da po studosu hvalim njene palačinke
da mi sa levisica trga čičke
modrih plavih kao njene ljetne osjećajnosti

Ko će znat

Ko će znat

gdje žive maštanja
jer misli su mi jače
od zrnaca što migoljivo škripe
i perjanice što peku stopalo moga Ja

Oprostite mi djevojke
tih sam dana bio opijen
česticama prašine
tijekom ljudskog ritma

Oprostite mi jer nisam bio lud
nisam bio svojstven i postojan
I za hladni pogled željan ljubavi
Oprostite mi
Vama nemam šta opraštati

Pognut sam, vođen mišljenjem
Pognut sam, vođen
uzrokom
posljedicom
akcijom
reakcijom
do tada sinteze nema
Nema je, jer sebi
najprije nisam oprostio

Nisam svoj kada pišem

Ja nisam svoj
kada pišem

Ja nisam svoj
kada me đavoli golicaju

Ja nisam svoj
kada uspijevam

Ja nisam svoj
kada sam umoran

Nemam pravo više grliti jastuk
kada prigrlile su me neke sile vučne

U očima i srcu

Očima se putuje
plačljivo ponekad

U očima se konji raduju
novoј mucі
što će sa oblacima doći

Očima
vidiš pijedestal
mrtvu medalju
što će stvoriti i nestati

U srcu
sijat će dubina
gorjet će pepeo
i kada čvrsto drvo
više vidjet ne mo'š

Sudba će se sama ogolit
kada oko povučesh
u jezgro svoga srca
kada magle nestaju pozadi
a tvoje srce čvrsto odmiče strane

Pljuskovi će sutra
kažu, biti česti

Odgovaram li

Gdje nastupa moje djelo?

Da li na pozornici
ukrašenih drvenih nosača,
megalomanije i sjaja?

Da li u času iskrenog plača
dragih i ostavljenih ljudi?

Odgovaram li tvom

prototipu zagonetke?

Odgovaram li tvom skladu

hladnoće i profinjenosti?

Je li potrebna posebna zraka

za presliku nutrine tvoje duše
koja žudi za nježnošću
pažnjom ili prividnom snagom?

Znaš da sam slab

na tvoje molim te

Bez obzira na poniznost

ništavan sam za tvoj obzir i djelo

Muči te nepoznanica sa križaljke

tvoj periferni pogled prema meni

pitaš uvijek ista besmislena pitanja

ponavljaš i pretvaraš se da me ne razumiješ

Šapat očima

Prozvavši me imenom
popravila mi je kragnu
ovaj put izostalo je
ono neodoljivo hej

Htjela je da zna sve
imala je vremena
pao sam pod neodoljivim
šapatom njenih očiju

Dugo smo šetali
po varaždinskim ulicama
zalazili po periferijama
slavnog groblja

Vodio sam je na lignje u menzu
a ona poput škotske kneginje
istjeruje samo princip
zeru krhke taštine

Pasao je daleki zvuk
soundtrack saksa
Teatralnog poput panike
gimnazijalke pred tablom

A kud da te vodim ti lutko šarena?

Volonter

Drama ljudskog tlaka
ti volonter Crvenog križa
svojtveno srcu sa bedža
svojih slatkih oblih grudi
spašavaš neke strane ljude
njihove čudne ljubavi

U zraku tutnji zamršeni flert
kao stanje duha
nakon dobre predstave
kao da živim za tuđi ples
kao šum u publici
nakon tužnog govora

Ma grijeh je oćutati lijepe riječi
oduvijek si mi bila draga
želim vječni dah tvojih usana

Želim s tobom samo prebivati
po uličicama primitivne umjetnosti
šapni mi na uvce što možeš dati
ali nemoj dušu svoju izdati

Povjerenje

Sigurnost je u povjerenju!

Osjećam u toj rečenici
opću prhkost karaktera
blagu piljevinu
koja se rasipa iz ruku

Pospi je po kosi
neka vjetar prkosi
pusti da svoje nosi

Pamtim

Pamtim psalam kojeg voliš
Pamtim, naročito tvoj pogled

Sjetiš li se galopljivo u pauzama
kada smo zajedno zapisivali dojmove
po zahrđalim tračnicama
naših prolaznih malih sredina

Tražiš li sreću po zagrebačkim tramvajima
ponekom hit romanu slavnih nordijaca
ali sjeti se, ja sam te vodio u svijet dječjeg ludila
prije naučno-fantastičnih romana

Sjećaš li se onog susreta
kada smo se naročito razumjeli“
akustare na Starom gradu
i snopa naivnih sanjarskih papirića
namijenih i nastalih u varljivim noćima

Ranč

Često sanjam jedan divni ranč
između dinarskih planina
gdje u nekim davnim vremenima
i vidljivim posljedicama
žive neke strane šume
strane za uvale naših (o)sjećanja

Kakav bi to bio san
bez dame sa sjajem u očima
kako čuči pored bistrog potoka
tkaninom boja kestenjeg lišća
šije džemper za seoski bal

Žarka ljubav njene oči osjene
savija gazu i umotava je nježno
prati ritam šuma potoka

De coupage njenog karaktera

Sprema se smršati
ima svu planinsku opremu
moderna uska odjeća
popravlja samopouzdanje

Teška noć, osjetim
šapuće sebi u bradu
kradom, onako damski
pali cigaretu

Zbunjeno zadirući u sjaj ulice
primijetio sam bacanje tika u baru
kao da se sprema za promjenu
trsi se pred nespretnom riječi
zalutalog zavodnika

Hladnokrvni plesač se uklapa
u program neshvatljive savršenosti
zna sve tajne trik zavodenja,
a ona baca šalu na račun
sopstvenih godina i kila

Čeka nas jutro

Oklijevam prije bitnog poziva
pilotiram tuđim emocijama

Osjećam da mi ima šta kasti
ali će prije zvijezda pasti
nego oprostiti propušteni poziv

Zavist se transparentno vuče
u izgovorenim gorkim riječima

Čini se,
biti će zauvijek prkosna

Zbunilo me njeno zašto
zateklo me u slučaju
skvrčilo mi grudi slabašne
stisnulo mi ruke majušne

Drhti utroba mojim plećima
mutavi kapci sto klikću
uz ucviljene zgužvane jastuke
A kako da podesim tlak?

Sebstvo navire
iz mutnog oblaka
njenih nadanja

Pentramo se po glečerima planine
svojim ludim dosjetkama

Onda
šapatom radijskog naglaska:
za sutra spremi misnu odjeću
i mirno lezi neka se
duša sa tijelom slegne

Čeka nas jutro!

Sokratove navike

Teče voda, blato oboji
potreba galeba da sleti
pravo pred njenu nogavicu
djeca prskaju hladnu vodu
a prolaznici nastavljaju
raspravu Sokratovih navika

Ona kao mala roza djevojčica
što poskakuje po podijumu trga
slatka prijemljiva razdraganost
duhovnog mirisa

Predstavljam se kao
veseli Bosanac
ona pokazuje palac
kao da povezuje
kao da me sažalijeva

Zidne poruke pjesnika

Ti bi rado išla na trg
da se slikaš sa kipom
a ja bi radije sjeo za stol
gdje je nekoć pijančio pjesnik
zaboravljen po djelu
pamćen po ritualu

Kao da su svi zaboravili
njegove poruke po zidovima
i prigušenom svjetlu
zagušenoj prostoriji

Cirkus prolazi rijetko
u mjestima gdje pjesnici ne stanuju
ne zastajkuje tamo
gdje su čipkane zavjese spuštene

Umjetnost pod klupama

Vidim ovog hladnog jutra
starca neočešljanog, zapuštenog
sa ružom u ruci, čeka, vene

Hoda po novogradskim nasipima
pod plavetnilom riječnog bilja

Gleda mladića kako
markerom urezuje
bunt svog vremena
zasićenim utjecajima
zapadnih kultura
umjetnost pod klupama

Otkrivam slučajne crte
po starom džemperu
putene ruke, bordo smiješak
propuštena prilika

Sjede kraj mene
priča između dosjetaka
i generičkih doskočica

A ja nastavljam
bukom uške zaokupljam
gladiti svijet misaonih dilema
šetati sporo i smiono

Usporava svoj
hod, ambiciju
i vraća se u svoj dom

Živimo pjesmu

Cupkamo po podijumu
talijanskog kluba

Kaže hajde da živimo pjesmu
starog *jazz* saksofoniste

Trošna cipela zaglavila
pod pješačkim stubama
ironičnog pokušaja

Ja sam zbunjen
postajem odsutan

Pomirisa košulju
prije nego stavi ruke
na moje rame

Kaže hajde da živimo pjesmu
boogie finih pokreta

Jetko trpi moj dah
odstupa od tempa
kojeg diktira

Nisam imun na
škrbučenje koraka
nad svježim noćnim snijegom
niti na poletnu krv
što tutnji u našim srcima
kada lupa u srcu
bubanj ritmom
majčinih vapaja
tako snažno i poletno
poput simfonijskog raspleta

Tudi ples

Šarene salavete
koje smo sakupljali
više nitko ne treba

Sitničava radost
prugastih pravaca
posrnula po klizavim
podovima prolaznosti

Podrezat ću suhi dio biljke
silom tražiti mladost
kalemim na ud svoj označeni
pustiti da raste mimo volje

Izolirat ću sve šumove
i sve valove jače
da nas zaboli glava
Noćas zrak treba biti čist
presretač će biti moj

Kaldrma bez konja

Soba puna čudnog mirisa
po zgradi ožiljci čahura
Osjećam tragiku 20. stoljeća
ožiljci oluja i gromova

Vidim ljude koji se kriju
pod metrom betona
svijet pati od moralnog sloma
Bježi čeka te bomba!

Vidim kvislinge i poslušne
Vidim mudre i gažene
Osjećam te mirise
ljubav i grijehe

Vidim sjenu čarobnu
prozore i svjetlost
kaldrmu bez konja i smrada,
gospodsku šaku na stolu

Podrumi ostatka surovosti
izdaja radi moći
Prati me osjećaj misterije
prekrivene ljudske podvale

Virus uvrnute vrijednosti

Polako pratimo gluposti
naizgled mudrosti
Zagađeni trendom bolesti
virusom uvrnute vrijednosti

Prebojene ideologije nas prate
iza nas ostaju samo kamate
Vid nam je zamagljen
Pogled je ograničen

Sve slike životne projekcije
trebale bi biti odgojne injekcije
Pravi melem mentalne higijene
vodi ka smislu sopstvene sjene

Nitko više ne gradi mostove

Diže se frka oko izbora
ljudi se uzbuđuju oko pozicija moćnika
udobne stolice manipulacijom se stvorile
naivne glave mržnjom se napunile

Svi su u kolektivnom ludilu
brojanja krvnih zrnaca
šta su, tko su i kako se tko osjeća
stručnjaci međusobnih smicalica

Probijaju se kao miševi i kradu tuđe
stalno nam pale vatru u mozgovima
nitko više ne gradi nove mostove
sistem kočnica postaje

Za vrijednosti nametnute
kratkotrajnu bateriju troše
prije nego što stanu na noge
drugima zadaju kroše

Postmoderni fašista

Prijatelj moj fašista postao
nije se odupro pretvaranju
leže on na labavu granu
mogao bi podlegnuti lomu

Vrijednosti sa stabla opadaju
slomit će nekome glavu
ljuti vukovi čekaju
trenutak da ga rastrgaju

Postmoderni lažni moralista
nesvjesna krema oholosti
za gluposti potencija
slobodnom umu prijetnja

Providni nacionalisti šire zaključke
nitko ništa konkretno da poduzme
očito je da svima ljubavi nedostaje
neka onda prihvate ljubavi darivane

Prijatelju moj, budi onaj stari
nije tvoja zadaća da štuješ što prolazi
netko drugi će tvoju ljubav da pali
traži bližnjega svoga vrijednost ljubavi

Zainati se

Vježbaj taj pokret
taj skupi pogled
jedinstven u rijeci sitnih riba
što se migolje pod šakom stranca

Stvori dostojanstvo
zainati se protiv
krhotine sistema potpore
te razgradive ljudske tvorevine

Daleko su države
od teritorije emocije
kreirane su strategijom
političke manipulacije

Ta znaš da je povijest
klupko suludih borbi
nezavršenih ratova
krvavi tragovi očajnika

Zarazne dječje bolesti
kolektivnih identiteta
tu nema pobjednika
uvijek se nađe kadija

Pepeo, dim i magla

Sa zadnjih klupa
čuje se pljesak
od onog što samo bulji u ekran
čujem pozadinski podrugljivi smijeh
slavi moj nespretni peh

Prizma njegovog pogleda
u očima odsjaj od straha
kao da ga trenuci i ravnodušnost
koju mu darujem, uznemiruju sad

Nameće svoj očaj javno
drugi da se dive
ovisan je o pogledu
boji se osude

Njegovi tragovi su
pepeo, dim i magla
okovi taštine i ega
taj sa leđa uvijek napada

Šunja se uz granicu
prati nisku frekvenciju
ideja na dnu smeća
da rovi dostojanstva nema

Katarina, ima nade

Prepoznao sam stećak u sebi
nepravilno duboko urezani pečat
koji počiva po njivama mladosti
živ u karakteru i klicama zemlje

Sve dok reži u meni nadrealizam
karakternost i emocija za polja života
Duša gubi u igri logike i razuma
na bojištu crno-bijelih polja

Pijuni moraju ići van
po spas kraljice
Konj bijaše van
svoje početne stanice
suviše lijevo stjeran je u kut

Kao što šetač sluga
isprepliće radnju
Protivnički pijun
ruši logiku igre

Danima slavne osmanske sage
osvajačke trupe od Stambola age
pojmiti ne može nagli pokret ruke
što ruši drveno bojište i aktere

Potreba pijuna da sruši
kralja sa paralelne pozicije
Apsurdnost van vremena
van pravila i misije

Ono čuči u nama
kao nešto što
bijelo postaje
kada crno vlada

Navikavši biti osvajan
pobijedeni nema priliku biti svoj
ali uvijek ima pravo
tražiti novu borbu

Kraljice Katarina, ima nade!

Nije svejedno

Osjećaš li ti sutče
da činiš protiv sebe?
Gušiš tuđu slobodu
to nije dio Njegove volje

Nije svejedno što činiš
djelo je snaga volje
Nije svejedno što kažeš
riječ je snaga duha

Ne pokušavaj mijenjat druge
kreni od slobode svojih misli
Tvoja pretpostavka se stvori
od čula, a ne od duha

Ne shvaćaj ništa osobno
svakom je njegovo djelo
podobno ili kobno
jedina je Bit
tvoj odnos s Bogom

Aktivnost tvoja
susreće sitnice
od tvoje ljubavi
pojavit će se klice

Težak pogled

Nervozna si
jer te ne sluša tvoj pas?
Tanana figura na regalu
odjednom gubi smisao

Sliku na zidu popravljaš
okrećeš glavu
Želiš li me probiti
dramatično kao kauboj?

Pada kap na platno
Plačeš li pače?
Što govori tvoj pogled draga?
Čemu tvoj problem postaje fama?

Želiš li konačno ispitati valjanost
kalupa prema kojem hodiš?
Rekao sam već odavno
ne postoji i ono ali što stalno izgovaraš

Težak mi je korak
molim te, proviri kroz zavjese
Kaži mi mijenja li se grad?
Da li se smijulji ciganka što prosi?

Ranjivo srce Bosne

Tople riječi što ih srce šapće
skrivati moram jer dušmani prijete
Bosno naša, što u krvi tečeš
pokaži dušu svoju svijetu tom
jer diraju ranu moju koja peče

Neće prikrit ljubav
jer tijelo moje zrači
osobnost vrela i ponos jaki
Da li to ljubav zbog ranjivosti pati?

Svima nedostaje petlja
oko svoje bašče napraviti reda
Naučimo sijati na plodnome tlu
ljubav imali bi za izvoz

Žar srca vatrenog

Noćas kaplju suze radosnice
noćas snažno kuca srce Hrvatske
Grlim ljude vidim oči ponosne
suzne, žarke, vatrene

Čvrsta ruka, tople grudi
brat kraj mene
otvori dušu svoju srcu
Bosne i Hercegovine

Hej, prijatelju,
dozvoli emociji da te obuzme
u ovom času razum se ne priznaje
osjećaš li toplinu grudi braće svoje

Uputi brižni pogled
komšiji svome
nagrada je vječni dah
u krilu anđela

Znaš li prijatelju
ime ništa ne govori
simbol ništa ne znači
važno je šta srce vjeruje

Djelić srca, duše i strasti
leti brzinom zmaja do tebe
žar srca vatrenog
čuva leđa za tebe
svakog poštuju
ruke raširene

Dinarska vatra

Šta je to zeleno u našem pokretu
nemoćne ruke prije čina
satira spašava progonjene
maja domaja uzaludne borbe

Jezik naših djedova
kao da vuče sve muke
dinarskih planina
gora i jezera
od Like do Durmitora

Ovdje su psi lutalice
članovi društvene zajednice
ali ne postoje jer ne spadaju
u ponudene kategorije

Etnos je svetinja
barem tako tvrde
a ja hladno
slamam vlas
i uzdahnem

Ulični svirač

Glumit ću uličnog svirača
svirat ću pjesmu
koja se neprekidno vrti
samo po zatvorskim prostorijama

Nije dosada plima
koja navire u moje misli

Mala sramežljiva privrženost
romantičnom osjećaju
ispred ogledala
krutog boksterskog meča

Čučim međ' slabašnim krakovima
čekam da mi netko pruži ruku
da me povede
u svoje osvijetljene ulice
tu po običaju
ne stoluju cirkusanti

Naš je čojk

Naš je čojk i ljući i krući
od psa čuvara kuće
i miliji i prisniji od
mlake vode

Naš je čojk ko slama
topao i lomljiv
gazit ga možeš
i palit da danima gori

Sam da silinu odbi
kad se jaranština složi
i đe da ga nesposobna čini
kad se vruća voda proli

Naš čojk išće i moli
da ga sjećanje hrani
da mu duša kćerku napoji
da mu štala dom stvori

Đe da me vinu oblaci moji
kad plima osjećaja rane tuđe soli
i viška povijesti sad zamori
kad pamtiti mogu samo ono ća boli

Golfska struja sa zapada

Labilne gurka
golfska struja sa zapada
karakterom istoka
prema reflektiranim izlozima
taktičkih laži

Sve je dio korporativnog plana
moćni *joystick* mafijaškog klana
genetsko modificiranje
nacionalnog straha

Obrazovanje postupno dresira
našu ulogu u vrtlogu globalizacije
pusti višu politiku, kažu
to je masonska peripetija

Skreni pogled sa oglasa
nasukane glave sa mora
medijske manipulacije
paranoja je svud oko nas

Trčiš li zarad sreći i moći

Na ulazu svoga doma
jesi li prikačio
ključeve svoje životnosti?
Jesi li propustio ispijanje kave
olako zbijanje lokalne šale?

Trčiš li kao drugi
zarad sreći i moći?
Sudaraš li se kad
u elipsi slučajnog ulagača
sudbine svijeta?

Prije nego stvoriš kult o sebi
drugi će te okovat po kalupu
svojih pustih maštanja
vječito pripitih mangupa

Promatraš li problem
kao sa pozorišne klupe
sa hladnim pićem
cvrkutom nervoze?

Jesi li sažeo svoje potrebe
u aplikaciju životne organizacije?
Jesi li provjerio svoje dnevne obavijesti?
Odlazeš li neke stavke sa *to-do* liste?

Zakrpa i obećanje

Hoće li doći podoban
koji je obećao
zakrpu rupa na
mrežicama igrališta?

Nužno je, šta više, biti grub
prema glavonji sa šeširom
jer on je taj što se boji
sopstvene zavisnosti
od relativizma i
obrasca organiziranosti

Ah, oprosti slugo
to je trač druge vrste
to je naša slabost
na njegovo žmirkanje
manipulatorske
upravljačke ploče

Um(j)etnik moderne forme

Našao sam se u izoliranoj sobi
alternativnih valova
hram fantaziranih projekcija
peripetija lutkarskih igrokaza

Svojstvo bačenih riječi
pred gomilu
vrtuljak ispražnjene boce
paganski položaj
poput magneta kompasa
uperi uvijek ka izvoru energije

Igra ne može bez zagrijavanja
ta poletna simulacija *strato* značenja
on je um(j)etnik moderne forme
koji prepliće riječi pseudo-mudrosti

Disfunkcija egzotične zamisli
atomiziranog modela ideje
diskreditirana majušnim
beznačajnim performansom

Kao rubrika za znatiželjne
u dosadnom udžbeniku
kvazi-elitizam u pokliku
ovo je vrijeme lažnih perfekcionista

Potiskivanje straha

Mogu li prasno odahnuti
samo onda kada želja nestane
za đavla privije
u instinkt brze nadopune

Nisam pao pod turobnom mišlju
izrazom polupijanog galeba
kao kad noga potone u blato
naivno i nepomoćno

Nije mi plan ustati zarad rituala
polumitskog značenja
sunovrata naših stanica
intelektualnog zagađenja

Krpljenje ignoriranog
podsvjesnog straha
potisnutog iz poriva
neostvarenih želja mladosti

Kažu, znanost daje odgovore
i za subverzivne misli
kratkotrajnih veza

Zamisli život po svom
ego ti pruža priliku, dakako

Misija te vodi

Farizejština

Misija te vodi
u gladne proplanke
gdje se dilovi sklapaju
kada munje sijevaju
malo brže i češće

Misija te vodi
u slavljenje kulta ličnosti
ostavljene prazne misterije
kovčega koji niti jutrom
iznenadit ne mogu

Klizava je ambicija tvoga sna
ohladjela tračnica ludih perivoja
simbioza mutnih dlanova
interesna sfera političkih dilova

Lopta se često strovali u kanal

Vrijednost u Bitovima

Oda Velikom bratu

Hologram vara vijuge
kasno je za razvijanje sinapse

Modelaru društvene svijesti
jasno je bar, da nemaš savjesti

Na marketu prodaja duše
vrijednosti u bajtima
nema oklijevanja
ravno se urezuje
u neuron mozga maloga

Sklop kucka u ritmu novca
tačno određenog pravca

Kupče, sad imaš slobodu
biraš sam što želiš
ali ja sve tvoje navike znam
Prihvaćaš li uvjete?

Tvoja volja ima
samo dva stabilna stanja
ili sa mnom ili ne
sabirnica naših interesa

Informacija nije indeksirana
ne postoji pod okriljem
globalnog znanja

Spremam kolačiće
tvoje osobnosti
ti samo stisni *ok*
pravi se da razumiješ

Sami nastavite...